

S. Turcsányi Ildikó: Békés várossá válásai

Településünk 2013. április 15-én ünnepli modernkori várossá avatásának 40. évfordulóját. Mint tudjuk, városunk nevének első előfordulását Karácsonyi János szövegmagyarázata óta a bécsi Képes Krónika 1046. évi eseményeinek leírásához kötik.

Maga a „város” szó „váras”, vagyis várral ellátott települést jelentett eredetileg, mint ahogy a középkori latin oklevelekben várat jelentő „civitas” szó is efféle jelentésmódosuláson ment át. Magyarországon ugyanis a korai városfejlődés nem a kézművesek beköltözésével, összeköltözésével indult el, hanem a termékfeleslegnek a váraljai piacra vitelével. A XI. században a városok két típusával találkozunk, egyik a királyi székhely és püspökvár alatt alakult ki, melyet a távolsági kereskedelem kapcsolt össze Kelet-Közép-Európa városhálózatával, másik az ispáni vár illetve megyeszékhely alatti váras hely, mely a környék árucserközpontja. Utóbbi csoportba tartozik Békés is, mely a vásártér mentén fejlődött egyszerű földházaival, és egyéb helységekől csak népesebb volta, hetivásárai, törvénynapi forgalma és egy második egyház különböztette meg.

Városunk létezésére az első hiteles adatot 1203-ból ismerjük, Imre király okleveléből, mely I. Lajos 1342. évi oklevelében maradt fenn. „... A kiváló emlékü Imre király a királyi felséget megillető, egész Bihar megye falvaiból és piacaiból befolyó vám kétharmad részét mind Bihar, mind Zaránd és Békés (Bekes) körül ... örökre a váradi egyháznak adta...” Bár az adat értelmezése szerint inkább Békés megyére vonatkozik, az Árpádkori vármegyék kialakulásának ismerete alapján egyúttal a vár és a város létét is bizonyítja. A **vármegye** szó terminológiai vizsgálata szerint a megye ugyanis nem más, mint a vár határa, körzete, kerülete, szláv eredetű szóval „megyéje”. Vagyis vár nélkül nincs megye, Békés Árpád-kori vára nélkül nem lett volna Békés vármegye. (A tétel azonban fordítva nem igaz, vagyis nem minden, erődítménnyel rendelkező hely vált vármegyei központtá.)

Legimpozánsabb, legjobb állapotban fennmaradt és egyúttal legjobban kutatott ispánisági várunk a **szabolcsi** földsánc. Az ásató, Németh Péter régész kutatásai alapján így ír:

„Lássuk tehát, milyen is volt egy-egy kora Árpád-kori megyeszékhely? A gerenda-szerkezet segítségével földből megépített ispáni várban korántsem találjuk meg a Győrffy által felsorolt objektumokat. E várak – legalábbis a régészeti eredmények alapján – mint szükség esetén igénybe vehető menedékhelyek, *refugiumok* voltak, a mindennapi élet a falakon kívül zajlott. A vár közvetlen közelében állhatott az ispáni lakhely, mellette a tárházak és a börtön, alig távolabb a megyésegyház az esperes házával, és a férfiak valamint a nők részére külön épített vezeklőházakkal. Ez az együttes alkotta a tulajdonképpeni *civitas*t, amely inkább külső megjelenésével különbözött a közelében fekvő váraljától, a várnépek sűrűn lakott településétől. A váralja legjelentősebb épülete az egyház volt, körülötte a kerített temető. Az egyforma házak közül talán a bitang állatok elhelyezésére szolgáló istálló tűnhetett ki, méreteinél fogva. E két települési egység között térré kiszélesedő út adott helyet a vásároknak is.”



A „békési Vata” említése a Képes Krónikában

Eredetét tekintve tehát településünk az államalapítástól fogva központi szerepet játszott a térségben, az azóta eltelt viszontagságos évszázadok alatt hol megkapva, hol elveszítve, hol önként feladva a városi státuszt.

Ezeknek az időszakoknak igyekszünk most utánajárni.

1. A középkori város

Etimológiai kutatások alapján a **Békés** városnév személynévi eredetű, mely személynév valószínűleg a béke főnév származéka. Györffy György az összes fellelhető oklevél adatait összegyűjtve írta meg az Árpádkori Magyarország történeti földrajzát bemutató, nagyszabású munkáját, melynek első kötetében szerepelt megyénk is. Elméletében a nemzetségi szállásterületekből vezette le a vármegyék kialakulását, példaként említve Békés megye születésének folyamatát is. Felsorolja a forrásokból ismert mindazon neveket is, melyeknek analógiájára az „első ispán = ispánsági vár = vármegye” neveinek azonosítása a mai napig elfogadott. A latin *comes*=ispán neve így válhatott a latin *comitatus*=vármegye nevévé is.

Vegyük tehát sorra mindazokat az okleveleket, forrásokat, melyek településünk egész középkoron át megtartott városi rangját bizonyítják.

1219-ben Éliás a békési ispán és ekkor esik szó először a békési várról, illetve a vár jobbágyairól. Békés város megyei székhely voltára utal, hogy egyben főesperesség székhelye. A kutatás már korán felfigyelt a megyék és főesperességek területi és elnevezésbeli megfelelésére, a főesperes azonkívül joghatósági szempontból a világi igazgatás tisztségviselői közül az ispánnal állt azonos fokon. 1229-ben említik először főesperesét, 1236-ban magát az esperességet.

Bár erre nézve írásos adattal nem rendelkezünk, a tatárjárás valószínűleg nálunk is nagy pusztítással járt. A békési várról és népeiről az utolsó adatot a budai káptalan **1295.** évi oklevelében találjuk. Bár a várról nem hallunk többé, Békés megye közigazgatási központja a XIV. századból fennmaradt iratok alapján továbbra is városunk. Ezek nemcsak az esperesség folyamatos létéről, de Békés város megyeszékhely voltáról is tanúskodnak: 1310-ben Jakab, 1328-ban Márton, 1337-ben Miklós, 1353-ban László mester, 1382-ben István a főesperes. 1313-ban Beke, 1329-1346. között Márton, 1355-1356-ban András mester volt a békési ispán.

A királyi vármegye-szervezetet felváltó nemesi vármegye legrégebb hivatalos iratának tekinthető kiadványát 1329-ből ismerjük. Ekkor és 1346-ban is Békésen tartották a megyegyűlést.

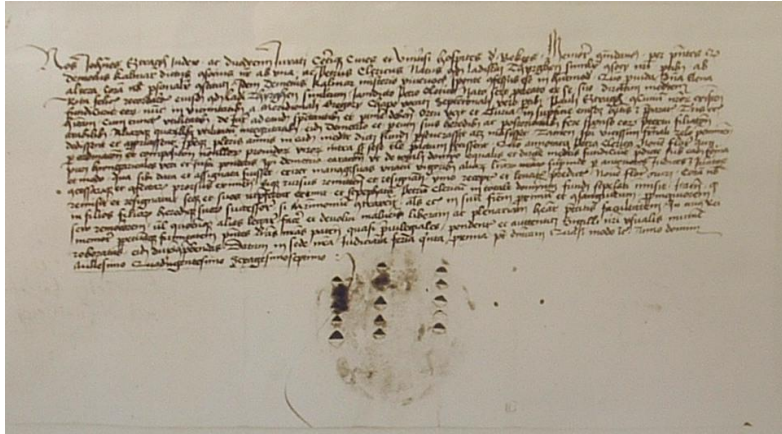
1342-ben I. Lajos megerősíti a váradi püspököt a békési vásárvámok 2/3-nak birtokában. Ez alkalomból András váradi püspök a régi uralkodók (László, István, Béla és Imre) hasonló adományaira, a másfélszáz éve fennálló jogosítványokra hivatkozott. Ez is azt támasztja alá, hogy a békési vásárok fontos szerepet játszottak a település felvirágzásában és továbbra is a megye első helységévé avatták.

1403-ban Zsigmond király a gyulai uradalmat Maróthy János macsói bánnak adományozza, ekkor Békés „*possessio*” mint annak része szerepel. Az 1404. évi beiktatásról szóló jelentésből tudjuk, hogy 1403. előtt Losonczy László erdélyi vajda, és fia, János, voltak az uradalom földesurai, ez alkalommal újra említik vámját (minden biztonnal vásárvámját) is. Egy perbeli idézéssel összefüggően **1405**-ben azt olvashatjuk, hogy a vármegyében seholt nincsen hetipiac, csak Békésen: „Kiküldötték őket (Ölyvedi Balázs királyi embert és Kis Jakab aradi kanonokot), hogy egy békésmegyei nemesembert, Fejéremi Barnabást, a hetipiacokon való kikiáltással idézzenek az Országbíró elé. Ezek visszatérve jelentették, hogy kikiáltották ugyan Fejéremi Békésen, de mivel Békésmegye területén másutt nincs hetivásár, kénytelenek voltak őt kikiáltani Zarándmegyében: Gyulán és Simándon.” (Felhívjuk a figyelmet a dokumentum azon adatára, mely Gyulát még Zaránd megyében említi.)

A történeti feldolgozások általában ezt az adatot tartják a városi rang mintegy „kinyilatkoztatásának”.

Az 1450-es évekre Békés mezővárosi szintre fejlődött, ezt a státuszt meg is kapta földesurától, erről az ekkoriban kelt oklevelek tanúskodnak. Az első ilyen városi kiadvány 1452-1456. között kelt, említi János néhai bírót, valamint Eztragh Pál városi polgárt. Egy 1460 körül kelt királyi oklevél kifejezetten „*civitas*”-nak (a valódi város latin megfelelője) nevezi, viszont egy másik, 1464 körüli örökösödési szerződésben földesura csak „*oppidum*”-nak (=mezőváros) titulálja. Maguk a békésiek nyilván a „*civitas*”= város rangosabb jelzőt szerették használni. (Kubinyi András alföldi városokkal foglalkozó könyvében a tények számbavétele alapján a közepes városfunkciót ellátó mezővárosok közé sorolja, kutatásai szerint csak a

– mindig fallal körülvett – szabad királyi városok lakosai voltak valóban szabadok, míg a többi város lakói jogilag jobbágnak számítottak. A mezőváros/oppidum szó szerinti jelentése is nem erősített város.)



A középkori városi rangot bizonyító 1467-ben kelt oklevél.

1467-es keltezéssel tartunk nyilván egy számkra nagyon fontos, a város pecsétjével ellátott oklevelet, melyben Eztragh János bíró tanúsítja, hogy Kalmár Demeter békési pol-

gár egy fél telket, mely Chapo Gergely és Eztragh Pál telkei között fekszik, tartozékaival: kerttel és házzal együtt 9 aranyforintért eladott Thyrgen László özvegyének. A szövegben függőpecsétként említett, az oklevélen viszont szöveg alá nyomott városi pecsétnek azonban csak a helye látszik, így sajnos nem ismerjük Békés középkori pecsétjét, mely 1598-ban a város levéltárával együtt Nagyváradon pusztult el. **Az oklevél azonban így is fontos bizonyítéka a középkori település városi rangjának.**

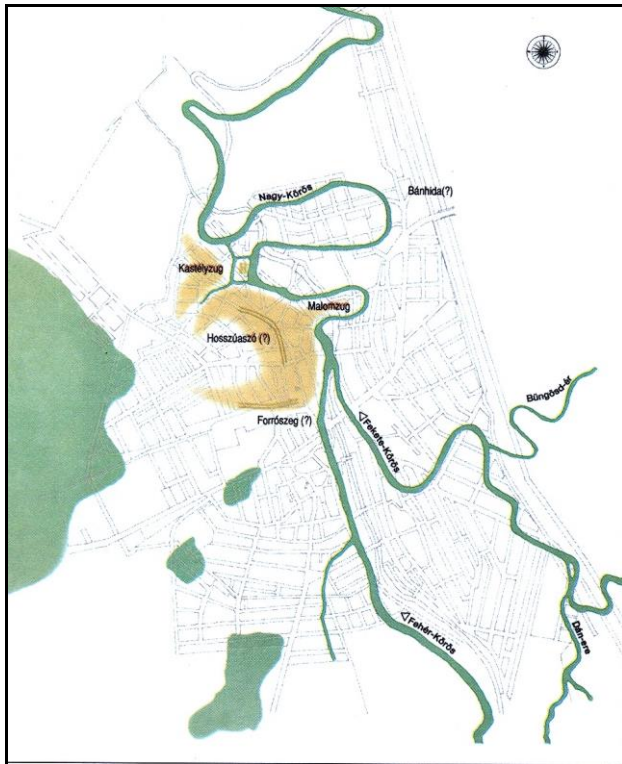


Mátyás 1482 évi oklevele, melyben Gyulát tartozékaival fiára testálta

Mátyás király 1482. április 9-én kelt oklevelében fiának, Corvin Jánosnak adományozta. Ugyanez idő tájt a megye székhelye Gyula lett, Mátyás ugyanis egy 1484-es rendeletében a mindenkori fő- és alispáni tisztséget a gyulai vár tisztségviselőire testálta. Az adatokból azonban az derül ki, hogy Békés továbbra is valamilyen alközpont szerepét játszotta a gyulai uradal-

mon belül, hiszen 1490-1492. között Corvin János adományaképpen „*tartozékaival együtt*” (Mezőberény, Gyúr, Kondoros, Dégse, Nyárszeg, Szénás, Mezőszentmiklós, Hidas, Csarna, Verebes és Détér) Bánczay Deák Andrásé, a budai vár udvarbírájává lett délvidéki birtokokért cserébe. A csere azonban soha nem realizálódott, mint ezt az ezzel kapcsolatban keletkezett

periratok nyomán tudjuk. Számunkra az ügylet azért különösen érdekes, mert a vonatkozó oklevelekben folyamatosan „*Bekes oppidum és castellum*” = mezőváros és kastély szerepel.



Békés a 16. században (rajzolta Kratochwill Mátyás)

1506-ban Békés a gyulai uradalom részeként Corvin János özvegyének, Frangepán Beatrixnak birtoka lett. Ekkor az itt szedni szokott vámot is említik: „...továbbá Békés mezőváros tartozékaival és magával Békés mezővárossal együtt és az ott szokásos adóval...” Békés, mint a gyulai uradalom része négy évvel később már Beatrix özvegyének, Brandenburgi Györgynek a kezén van, ez az oka, hogy ettől kezdve a vármegyegyűléseket más és más helyen, de mindenképpen a megyei nemesekkel szembenálló földesúr területén kívül (pl. Kamuton) tartják. 1530-tól Czibak Imre, 1534-től Patóczy Miklós, 1541-től Patóczy Ferenc, 1552-1566. között pedig újra a király voltak a birtokosai. A vonatkozó iratokban Békés mindig csak oppidumként, vagyis mezővárosként szerepel.

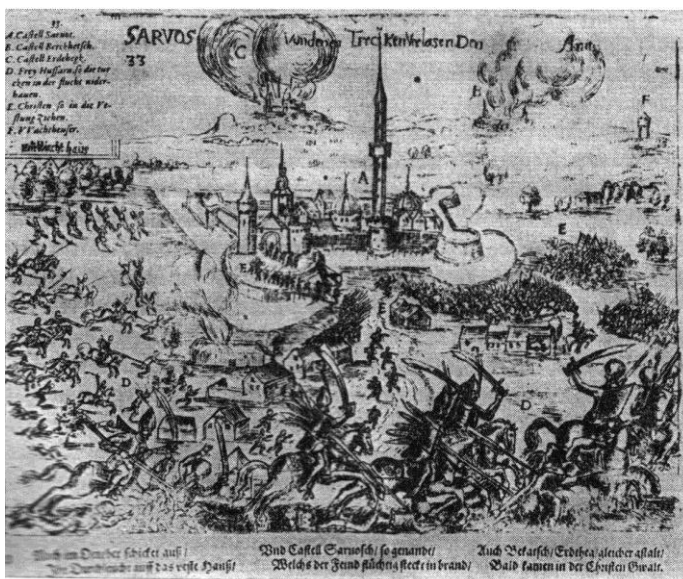
A király birtoklása idejéből több portaösszeírás, censusjegyzék és urbári-

um is fennmaradt, ezek mind Békés kiemelkedő szerepét mutatják. Karácsonyi szerint egyébként ekkortájt kezd kialakulni Békés nagykiterjedésű határa: először egészen hozzácsatolják Hidast, majd Csarna és Verebes kapuit is Békéshez csatoltan adóztatják. A gyulai uradalomhoz tartozó települések 1553-as censusjegyzékéből néhány adatot kiemelve azt látjuk, hogy míg Gyula mezővárosa 40, Békés 76 Ft adót fizet, Csaba pedig nem is szerepel a felsorolásban. 1559. márciusában „**Békés királyi mezőváros**” lakosainak kötelezettségeit sorolják fel.

Békés török uralom alá minden valószínűség szerint csak 1566-ban, Gyula elestekor került, de a török adószedők már korábban megjelentek az uralmuk alá vonandó településeken, elkészítették saját adólajstromukat (defterüket). Így az 1558-as defter szerint a törökök 200 házat adóztattak meg, melyek átlagot fizettek: „*Békés város, 200 ház, maktú.*”

Az Alföld középkori településeit kutató Blazovich László az akkori életről így ír: „Békés két malmával (az egyik 6 majd 8 kövű a másik 2 kövű), vásárával, piacával és hídvámjával, amelyek külön tételként szerepelnek a defterben, a 14-16. században mozgalmas, lüktető életű város volt.”

A 15 éves háború során Omar gyulai bég 1595. október 24-én a szarvasi és a békési palánkot felégettette, ágyúit Gyulára vitette. Az alig 1000 fős keresztény csapat így akadálytalanul fosztogathatta a környéket, bár nincs rá adat, minden bizonnyal Békést is. E hadjáratl kapcsolatos az a Szarvasról készült metszet, melynek háttérében a felgyújtott Békést is ábrázolták. Bár az ábrázolás történeti hitelessége legalábbis kétséges, mégis ez a legkorábbi kép városunkról.



Az eddig fellelt legkorábbi ábrázolás, Békés 1595 évi felégetése
W. P. Zimmermann rajza a sarvasi palánkról, a háttérben jobbról
a békési törökkori palánk kiégett romja füstölög

A keresztény pusztítás mértékéről nincs tudomásunk, de az 1596. tavaszán a temesvári beglerbég segítségére siető tatárok bosszúhadjárata során az egész várost feldúlták: „...A tatárok, hogy rettegett megérkezésükkel mind az erdélyieket, mind a magyarokat megrémítenék, a Körös [Chrysio] és Maros közé zárt vidéket... a béke ürügye alatt hirtelen elpusztították, és a töröknek hódolt lakosokat részint levágván, részint rabláncra vevén, azon egész tartományt fő helyével, Békessel [Bekesio] együtt kegyetlenül feldúlták...” Fontos felfigyelnünk a XVI. század utolsó éveiből, Baranyai Decsi János tollából származó feljegyzés szó-

használatára, mely a tartomány fő helyeként említi Békést.

Egy 1620-ból fennmaradt határleírás nyomán halljuk, hogy a tatárok jövetelének hírére a város jegyzője, András deák, a város pecsétjét, kiváltságleveléit Nagyváradra vitte, de két év múlva Várad ostromakor ezek is tönkrementek: „Uram Atyámtól hallottam, hogy mondotta, hogy egy András Deák nevű Notárius volt Békésen, fő Biró is volt azután ott, attól hallottam hogy mondotta, hogy bár hittel is reá mondgyon minden Ember, hogy a Fancsal fok az Békési Határ --- Juhoss Istvánnak és Oláh Andrásnak --- dolga, etzer mi ketten Váradon valánk az Német Szálása előtt való esztendőben, a Dormány Péter Házánál, András Deák is ott vala száláson, mi kérdezni kezdők a Békes városa ladját, pecsétnyomóját és Leveleit (azt mondá) reá szorult és eladta, de a Levelek a hol vannak az öreg szőr Tarisznyában, oda menénk, megtapogatók, hát Levél van benne, ez is ugy mondota, hogy a Fancsal fokánál van a Határ in-nént Békés felől. Ezeket ő tölle hallottuk, a Levelek pedig mind ott vesztek András Deáknál Váradon, a német Szálásakor.”

Nem tudhatjuk, hogy a dúlások, fosztogatások során a lakosság milyen mértékben fogyatkozott meg, az viszont valószínű, hogy a település csak rövid ideig válhatott lakatlanná. A XVII. század elején mindenesetre az erdélyi fejedelemség befolyása látszik erősödni, 1609-ben Teleki Mihály és Nádudvary János kapják meg a várost Bethlen Gábor erdélyi fejedelemtől. A következő év szeptemberében azonban előbbi adományát tekintetbe sem véve a város felét Dobozi Veres Mártonnak ajándékozza, sőt később egyik birtokosaként Kassai Márton nevével találkozunk.

A város viszonylag szabadon élhetett, s a békési polgárok tudatában folyamatosan élt is városuk kiváltságolt helyzete, melyet igyekeztek megőrizni. 1640-ben egy periratban így nyilatkozott az elöljáróság: „... Mi ... kik a mai városunknak oltalmazására erős hittel kötelesek vagyunk, ... bizonyos attestatiot teszünk, hogy eleitől fogva Szabad Királyi Város volt, senkinek rajta hatalma nem volt, és mikor a' sok mutatiok országunkba fel támadtanak, az idvezült Báthory Gábor adta volt földet Veres Mártonnak, Nádudvary Jánosnak és Teleky Mihálynak, de ilyen bizonyos conditioval írtuk meg, hogy a' Nemes felül megnevezett urak kötötték erre magukat, hogy ... nem volt semmi instructiok, contractusunk velek, ha nem az egy föld bér, semmi kemény Dominiumokat magunkra nem vettünk, így mindenek ide való jövelele és kimenetele szabados volt, sőt a környül lévő pusztá helyek, mind ezből a' mi város-

unkból építtenek, most is pediglen így vagyon szabados állapotja ... – írta Békés város tanácsa. 1649-ben Rákóczi György erdélyi fejedelem ismét oppidumnak, vagyis mezővárosnak nevezi.

1685-től kezdve környékünk ismét hadszíntérré változott, a középkori településszerkezet és maga a város bizonyosan ekkor pusztult el végérvényesen.

A török kivonulása után Békés megye területe a budai kamara adminisztrációja alá került. A kinevezett tiszttartó, Lindner Ferdinánd Keresztély 1696-ból keltezett jelentése sivár képet ad a Körös vidékéről: végig a folyóparton, üres, puszta, lerombolt falvak (a nevek a felismerhetetlenségig eltorzultak) sorakoztak, lakosok nélkül:

„A Fekete-Körös mentén fekszik Pikesch (Békés) 2 mérföldnyire innen, mintegy 200 ház állt, de most minden romos.”

2. A rendezett tanácsú város

A török pusztítás nagy károkat okozott településünkön, majd a Rákóczi-szabadságharc alatt a fejedelem rendeletére egy időre ki is ürült a város. Ez szerencsére nem tartott soká, az 1711. évi szatmári béke után igen hamar visszatértek a békésiek, ekkor alkotott „*Nemes Bikis varossa petseti*” felirattal ellátott címerük alapján városi rangjukhoz is ragaszkodtak. Saját kiadású irataikban folyamatosan ezt használják, a megyei összeírásokban azonban a községek közt emlegetik.

Hivatalosan a városi rangot az 1848-1849 évi szabadságharc idején kapjuk újra vissza. A megyei ideiglenes bizottmány 1848. április 26-án kelt határozatával elismerte többek között Békés városát országgyűlési követküldés tekintetében rendezett tanácsú városnak: „... *rendezett tanáccsal bírónak, egybevetve mindazon jogokat, kötelességeket és terheket, s egyáltalában minden körülményeket, melyek a tágabb értelemben vett, s a kir[ályi] városok módján rendezettséggel kapcsolatban vannak, s követve az országgyűlésnek is nyomdokait, ezúttal valóságos rendezett tanáccsal bíró s a választásokat a kir[ályi] városoknak kiadott utasítás szerint teljesíthető községeknek e megyébe, csupán a mind népességre, mint műveltség és vagyonnosságra nézve kitűnő s*



Az 1711-ben alkotott címer, „város” felirattal



Az 1820-as években épült Községháza udvarán zajlottak az események

külön követ küldhetési joggal is országgyűlésileg felruházott községek nevezetesen Magyar- és Németgyula, B[ékés]Csaba, Szarvas és Békés városok mondatnak ki és ismertetnek el”

Ezzel egyidőben május 29-re városi tisztségviselői választásokat írtak ki, melynek eredményeként Asztalos István Békés város polgármestere, Kállay József bíró, Hidvégi István kapitány, Nyíri Lajos ügyész, Keresztesi György számvető, Kis-Kéry Mihály mérnök, Kiss Károly főjegyző, Mezey Balázs, Józsa Károly és Erdődy Antal jegyző, Bondár János, Szőke

György, Rabatin János, Terney György, Somlyai István, Andor Mihály és Berecki Mihály tanácsos, Debreczeni András közgyám és Konkoly Imre csendbiztos lett.



Asztalos István, Békés 1848. május 29-én megválasztott polgármestere, 1861-ben

Június 15-én a városháza udvarán lezajlott népképviselői országgyűlési követválasztáson Békés választásra jogosult polgárai (16135 lakosból mindössze 577 fő) Táncsics Mihályt választották meg. Mivel Táncsics inkább másik választókerületben szerzett mandátumát tartotta meg, új választást kellett tartani, melynek eredményeként Józsa Károly lett a képviselő.

Sajnos az 1871. évi XVIII. törvénycikk választás elé állította a mezővárosokat a tekintetben, hogy vállalják-e a rendezett tanácsú város státuszt, annak minden anyagi terhével együtt, vagy inkább a kisebb terheket jelentő nagyközség rangot választják. A törvény 22. §-a a községek törvényhatósági helyzetét határozta meg. Ennek megfelelően a község rendeleteket alkot, melyet választott előljárói által betartat és hajt végre. Rendelkezik a község vagyona felett, adót vet ki és hajt be. Gondoskodik a község iskoláiról és más közintézményéről, továbbá a közutak tisztán tartásáról és egyéb eszközeiről. Kezeli a tűz- és közrendőrségi, valamint a szegényügyeket. A fentiekén túl gyakorolja mindazon jogokat és teljesíti

mindazon kötelezettségeit, amelyek a községeket törvény szerint megilleti.

A 23. § a rendezett tanácsú városok jogállását rögzítette. Ez a 22. §-on felül előírta a helyi piaci, mezői, helyi, vásári, építészeti és közegészségügyi rendőrség fenntartását, továbbá az árva- és gyámügyi hatóságot, a községi árvák és gondnokság alatt állók ügyének intézését, amennyiben az nem tartozik a rendes bíróság illetékességi körébe. A rendezett tanácsú város eljár az ipar, a gazdák és cselédek közötti szolgálati viszonyból keletkezett ügyekben, a vonatkozó törvények és rendeletek értelmében. A rendezett tanácsú város törvényi előfeltételeit, amely jelentős közigazgatási szervezet létrehozását, fenntartását és működtetését írta elő, Békés választott vezetői nem merték felvállalni. Bár Békés nagysága, lélekszáma, városias jellege ezt indokolta volna, a település akkori gazdasági ereje, az itt élők szociális helyzete, a vidék hátrányos mezőgazdasági léte ezt nem engedte meg.

Így tehát Békés mezővárosa több más mezővárossal együtt nem tudta tovább vállalni a rendezett tanácsú város státuszt, s 1872 áprilisában az addig minden tekintetben városi jellegű település nagyközséggé alakult.

3. Városi rang, de csak egy „pillanatra”

1872-től a település pecsétjén is nagyközség volt a felirat, ez az időszak 1919-ig tartott. Ekkor ugyanis a Tanácsköztársaság alkotmánya, amely a Forradalmi Kormányzótanács XXVI. sz. rendeleteként jelent meg 1919. április 2-án, úgy intézkedik, hogy „Minden hatezer lakosnál kevesebbet számláló község azonban falunak, minden huszoneezer lakosnál többet számláló község városnak számít még akkor is, ha a régi közigazgatási beosztás másképp rendelkezik.” Így április 4-én a központi tanácskormány jóváhagyása alapján Békést, a lakosság

nagy öröme, várossá nyilvánították. Ez az öröm azonban nem tartott sokáig, április 26-án megjelentek településünkön a román megszálló csapatok és az április 28-án összeülő képviselőtestület közgyűlési határozattal Békés várost újra községi jogaiba állította vissza.

4. Visszavonhatatlanul város lettünk

Békés vezetése az 1960-as évek óta folyamatosan próbálkozott a városi státusz visszaszerzésével, végül 1973. április 15-ével, a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsának 16/1972. sz. határozatával újra, immár végérvényesen városi rangot kapott. A várossá nyilvánítás alkalmával április 20-án a Városházán ünnepi nagygyűlést tartottak, majd ünnepélyes keretek között a Széchenyi tér 2. számú ház alapkőletételére került sor. A várossá válással egyidőben – annak feltételeként – városi tanácsot is választottak.



A várossá nyilvánítási oklevél átadása az ünnepi tanácsülésen

1973 óta minden évben ünnepélyes testületi ülésre kerül sor április 15-én, ekkor osztják ki a település arra érdemes személyiségeinek a Békés Városért, az Év Békési Sportolója és esetenként a Békés Díszpolgára kitüntetést, 2013-ban immáron **40.** alkalommal!